

Sygn. akt VI GC 567/15 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. Spółka (...)

w W.

przeciwko: W. K.

o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. Spółka (...) w W. na rzecz pozwanego W. K. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 567/15/3

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpił przeciwko W. K. z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 610,81 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 492 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 118,81 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł z pkt.pl (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług w dniu 3 lutego 2012 r. Na podstawie umowy wystawiona została faktura nr (...) z dnia 9 lutego 2012 r. Spółka pkt.pl (...) sp. z o.o. spełniła świadczenie, do którego zobowiązał się na podstawie zawartej umowy. Strona pozwana nie spełniła swojego świadczenia. W dniu 12 sierpnia 2013 r. na mocy umowy cesji (...) Sp. z o.o. S.K.A. nabył przedmiotową wierzytelność, którą następnie przeniósł aportem na spółkę powodową zgodnie z umową z dnia 20 grudnia 2013 r. Powód nabył w ten sposób prawo do wierzytelności w stosunku do pozwanego, co uprawnia go do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego w treści pozwu. Spółka (...) sp. z o.o. S.K.A. nabyła wymagalną wierzytelność w kwocie 492 zł, a z kolei kwota odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury wynosi 118,81 zł. Pozwany pismem z dnia 31 stycznia 2014 r. został wezwany do dobrowolnego spełnienia należności, jednakże należności nie uregulował.

W dniu 28 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 187142/14 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 187142/14 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tychach Wydziału Gospodarczego zgodnie z właściwością.

Pozwany W. K. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, wskazując, że powód nie wykazał w sposób należyty skutecznego przejścia uprawnień na jego rzecz ze strony pierwotnego wierzyciela. Pozwany nie otrzymał zawiadomienia o przelewie wierzytelności jak i umowy przelewu wierzytelności. Pozwany zaprzeczył, aby zawarł umowę z pkt.pl (...) sp. z o.o., brak jest zatem podstaw do żądania od pozwanego należności dochodzonych pozwem. Powód nie wykazał skąd wynika dochodzone przez niego roszczenie. Faktura VAT powołana przez powoda nigdy nie została przez pozwanego uznana. Pozwany nigdy nie otrzymał od powoda wezwania do zapłaty wobec czego nie miał możliwości jego kwestionowania. Pozwany przyznał, iż otrzymał pisma z pkt.pl (...) sp. z o.o. wzywające go do zapłaty należności wynikających z rzekomo zawartej z nim umowy, jednakże od początku zaprzeczał istnieniu wierzytelności i nigdy nie uznał roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu w całości. Powód wskazał, iż pozwany zawarł z pkt.pl (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w formie ustnej podczas nagrywanej rozmowy telefonicznej. Po przedstawieniu warunków umowy, zostały one potwierdzone przez pozwanego. Podczas rozmowy przedstawione zostały kwestie związane z płatnościami, które również spotkały się z aprobatą pozwanego. Na tej podstawie wystawiono faktury, które zostały wysłane pozwanemu. Strony zawarły umowę, która nie została w regulaminowym terminie skutecznie rozwiązana. Natomiast w związku z dokonaną cesją wszelkie uprawnienia z tego tytułu przeszły na powoda. Powód podkreślił, że rozmowa podczas której pozwany zawarł umowę z pkt.pl (...) sp. z o.o. była przeprowadzona w przyjaznej atmosferze, rozmówczyni pozwanego w żaden sposób nie była nachalna i nie wymuszała na pozwanym zawarcia umowy.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwanym na początku lutego 2012 r. podczas jazdy samochodem przeprowadził rozmowę telefoniczną z przedstawicielem pkt.pl (...). Przedstawiciel pkt.pl przedstawił pozwanemu ofertę ogłoszenia w publikacji internetowej książce teleadresowej, celem zawarcia z pozwanym umowy, jednakże pozwany w sposób jednoznaczny nie wyraził zgody na zawarcie umowy, a jedynie wyraził aprobatę na przesłanie wzoru umowy i oferty w formie papierowej celem szczegółowego zapoznania się z warunkami umowy oraz regulaminu i ewentualnego podjęcia decyzji co do zawarcia umowy.

Dowód: nagranie na płycie CD (k. (...)), zeznania pozwanego (k. 141-143).

W dniu 9 lutego 2012 r. pkt.pl (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz pozwanego W. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 492 zł brutto tj. 400 zł netto tytułem ogłoszenia w publikacji internetowej książce teleadresowej zgodnie z zamówieniem nr KAT (...) z dnia 3 lutego 2012 r.

Dowód: faktura (k. 78).

W dniu 10 października 2012 r. pozwany poinformował pkt.pl (...) sp. z o.o., iż nie uznaje kierowanych do niego roszczeń, albowiem nie składał w stosunku do pkt.pl (...) żadnych wiążących oświadczeń woli.

Dowód: pismo (k.117).

W dniu 12 sierpnia 2013 r. W. pkt.pl (...) zawarło z (...) sp. z o.o. (...) umowę o przelew wierzytelności, na mocy której powód nabył przysługującą pkt.pl (...) wierzytelność pieniężną wobec pozwanego, którą następnie przeniósł aportem na spółkę powodową zgodnie z umową z dnia 20 grudnia 2013 r.

Dowód: umowa wraz załącznikami (k. 79-85) umowa zbycia wierzytelności (k. 88-94).

W dniu 31 stycznia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 492 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi.

Dowód: wezwanie (k. 95-96).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o niebudzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak było jakichkolwiek powodów aby dowodom tym odmówić waloru rzetelności i prawdziwości. Sąd dopuścił dowód z oględzin nagrania na nośniku CD z rozmowy telefonicznej pozwanego z przedstawicielem pkt.pl (...) sp. z o.o.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, przy czym dowód ten ograniczył do przesłuchania pozwanego, albowiem za powoda nie stawił się nikt, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia. Sąd ocenił pozytywnie zeznania złożone przez pozwanego, obdarzając je walorem wiarygodności, uwzględniając je przy ustalaniu stanu faktycznego. Zeznania te w sposób jednoznaczny uzupełniły nieoczywiste oświadczenie woli złożone podczas nagranej rozmowy telefonicznej. Zostały uznane za spójne i logiczne, zatem w pełni wiarygodne dla Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko W. K. nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnej mierze.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 610,81 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 492 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 118,81 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, że w drodze cesji nabyła wierzytelność wynikającą z faktury (...).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, zarzut braku legitymacji procesowej oraz wskazując, że nigdy nie zawierał umowy z pkt.pl (...), wobec czego brak jest podstaw roszczenia powoda.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego w pierwszej kolejności rozważyć należało podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się tylko osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód załączonymi do pozwu dokumentami skutecznie wykazał, iż nabył przedmiotową wierzytelność i jest uprawniony do dochodzenia spornej należności.

Najistotniejszym jednak elementem było, czy pomiędzy pozwanym, a pkt.pl (...) doszło do zawarcia umowy ustnej, przedmiotem której miałyby być świadczenie usług w postaci ogłoszenia w publikacji internetowej książki teled adresowej.

W ocenie powoda podczas tej rozmowy doszło do zawarcia umowy, a pozwany zaakceptował warunki umowy, płatności i regulamin.

Pozwany przeczy okoliczności, że podczas rozmowy zawarł umowę, twierdząc, że jedynie poprosił o przesłanie mu dokumentów celem zapoznania się z nimi.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Sąd dokonując analizy musiał mieć na uwadze również dyspozycję zawartą w art. 6 k.c. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

W myśl art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Przepis ten pozwala zdefiniować oświadczenie woli jako każde zachowanie podmiotu dokonującego czynności prawnej, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny. Można przyjąć, że istnieją trzy konstytutywne przesłanki uznania danego zachowania za oświadczenie woli. Powinno ono być zrozumiałe, swobodne i złożone na serio (por. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne..., 2001, s. 256–257). Zgodnie z art. 60 k.c., oświadczeniem woli może być każde zachowanie wyrażające wolę podmiotu, a zatem zachowanie, które niesie określony komunikat mający wywołać skutki prawne. W związku z przesłanką zrozumiałego charakteru oświadczenia woli wyróżnia się oświadczenia wyraźne i dorozumiane. Pierwsza ze wskazanych kategorii obejmuje oświadczenia złożone za pomocą mowy, pisma lub innych znaków powszechnie uznawanych za oświadczenie woli danej treści. Z kolei oświadczenie dorozumiane to takie, które w danych okolicznościach i tylko ze względu na kontekst, w jakim zostało złożone, należy uznać za oświadczenie woli danej treści. To samo zachowanie w innych okolicznościach może zatem posiadać zupełnie inne znaczenie lub być w ogóle pozbawione zamiaru wywołania skutków prawnych. Nadto zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Faktem jest, że przedstawiciel pkt.pl (...) sp. z o.o. skontaktował się telefonicznie z pozwanym i przedstawił pozwanemu ofertę ogłoszenia w internetowej książce teleadresowej, celem zawarcia z pozwanym umowy. Sąd przeanalizował nagranie rozmowy telefonicznej utrwalone na płycie CD i doszedł do przekonania, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy. Pozwany nie wyraził zgody na zawarcie umowy, a jedynie wyraził aprobatę na przesłanie wzoru umowy i oferty w formie papierowej celem szczegółowego zapoznania się z warunkami umowy oraz regulaminu i ewentualnego podjęcia decyzji co do zawarcia umowy. Pozwany na nagraniu używał takich sformułowań jak „proszę przesłać”, czy „zobaczymy” wobec czego nie sposób jest uznać, że pozwany wyraził zgodę na zawarcie przedmiotowej umowy nie tylko w sposób wyraźny ale nawet w sposób dorozumiany. Podczas zeznań przed Sądem wytłumaczył, że nie miał na myśli zgody na zawarcie umowy, lecz na przesłanie dokumentów. Wielokrotnie powtarzał, że jak otrzyma regulamin i wzór umowy, to je przeczyta i podejmie decyzję.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy, a z § 2 wynika, że jeżeli oferent nie oznaczył w ofercie terminu, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pomocą środka bezpośredniego porozumiewania

się na odległość przestaje wiązać, gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie; złożona w inny sposób przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionego opóźnienia.

W razie braku oznaczenia terminu przez oferenta, dla ustalenia chwili końcowej związania zastosowanie znajdują dyspozytywne reguły z art. 66 § 2 k.c. Pozwalają one na dokonanie dychotomicznego rozróżnienia na: oferty składane w obecności drugiej strony lub za pomocą środka bezpośredniego porozumiewania się na odległość (tzw. oferta między obecnymi) oraz oferty składane w inny sposób (tzw. oferta na odległość). Oferta złożona między obecnymi przestaje wiązać, jeśli nie zostanie przyjęta niezwłocznie. Oferta taka powinna być zaakceptowana bez nieuzasadnionej zwłoki. Chodzi o oferty złożone przede wszystkim w toku bezpośredniej rozmowy – czy to osobistej (twarzą w twarz), czy np. telefonicznej. Podobnie należy potraktować wideokonferencję czy też dialog on-line za pomocą komunikatora internetowego. Należy się zgodzić, że przyjęcie oferty powinno nastąpić jeszcze w toku tej samej transakcji komunikacyjnej, choć niekoniecznie natychmiast.

Wobec powyższego stwierdzić należało, że pkt.pl (...) jedynie przedstawiło pozwanemu ofertę zawarcia umowy o świadczenie usług, jednakże do zawarcia umowy nie doszło, z kolei powód w ocenie Sądu nie sprostął dyspozycji art. 6 k.c. i w żaden sposób nie wykazał, że sporna umowa została z powodzeniem zawarta. Z przedstawionego nagrania rozmowy nie wynika w żadnym jej elemencie, że pozwany w sposób jednoznaczny i oczywisty wyraża zgodę na zawarcie umowy oraz, że akceptuje warunki i regulamin.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał, że dochodzone przez powoda roszczenie nie jest zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa; 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk